

Verborgen rijkdom

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* • 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde* •
4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 Sleutel tot het licht • 2 Sleutel tot de wijsheid • 3 Sleutel tot de kracht

Verloren bruid-trilogie

1 De verborgen erfenis • 2 De verdwenen spiegel

Gallaghers van Ardmore-trilogie

1 Schittering van de zon • 2 Tranen van de maan • 3 Hart van de zee

Thrillers:

De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek • De schuilplaats • Thuishaven • Begraaf het verleden • Geboorterecht • Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin • Het heetst van de dag • Eerbetoen • Vastberaden • De zoektocht • Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder • Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim • Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen • Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel • Verscholen • Lotsbestemming • Doelwit

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid • Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak • Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord • Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding • Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie • Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting • Onschuld • Wederhelft • Fluweel • Verlossing • Belofte • Verbonden • Illusie • Sensatie • Verdorven

E-booknovelles

Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom • Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist

boekerij.nl

Nora Roberts

Verborgen rijkdom

Isadora heeft geen idee welke rijkdommen er verborgen zitten in haar meest recente aankopen – en hoe gevaarlijk deze zijn

Vertaald door Angela Knotter

Deze uitgave is eerder verschenen bij HarperCollins Holland

ISBN 978-90-492-1384-8

ISBN 978-94-023-0828-0 (e-book)

ISBN 978-90-492-1495-1 (audio)

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *Hidden Riches*

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: Punchdesign | Johannes Wiebel

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 1994 Nora Roberts

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

PROLOOG

Hij wilde daar niet zijn. Nee, hij vond het vreselijk zich een gevangene te voelen in dat elegante oude huis, om lastiggevalen en gekweld te worden door rusteloze geesten. Het was niet langer genoeg de meubels met stoflakens te bedekken, de deuren op slot te draaien en weg te lopen. Het moest leeg, en dat leegruimen zou hem bevrijden van de nachtmerries.

‘Hoofdinspecteur Skimmerhorn?’

Jed verstijfde. Sinds de vorige week was hij geen hoofdinspecteur meer. Hij had zijn ontslag ingediend bij het korps, zijn politiepenning ingeleverd, maar hij had nu al geen zin meer dat steeds uit te leggen. Hij ging opzij voor twee verhuizers die een grote rozenhouten kledingkast de trap af droegen, de imposante hal door, naar buiten, de kille ochtendlucht in.

‘Ja?’

‘Kunt u boven even controleren of we alles hebben wat naar de opslag moet? Volgens mij zijn we klaar.’

‘Oké.’ Hij wilde die trap niet op, die kamers door. Zelfs leeg zouden ze nog te beladen aanvoelen. Zijn verantwoordelijkheid, dacht hij, met tegenzin naar boven lopend. Verantwoordelijk gedrag had altijd zozeer bij zijn leven gehoord dat hij daar nu ook niet omheen kon.

Iets dreef hem de gang door, naar zijn oude kamer. De kamer waarin hij was opgegroeid, de kamer die hij nog steeds had gebruikt toen hij hier allang alleen woonde. In de deuropening, vlak voor de drempel, bleef hij staan. Met zijn handen tot vuisten gebald in zijn zakken wachtte hij op de herinneringen die als de kogels van een

sluipschutter op hem af zouden worden gevraagd.

Hij had gehuild in die kamer – stiekem en beschaamd, uiteraard. Een Skimmerhorn-man toonde geen enkele zwakheid in het openbaar. Vervolgens, zodra de tranen waren gedroogd, had hij plannetjes gesmeed. Nutteloze kinderachtige wraakacties, waarvan hij uiteindelijk altijd zelf de dupe was geworden.

In die kamer had hij geleerd wat haat was.

Toch was het maar een kamer. Het was maar een huis. Dat had hij zich jaren geleden voorgehouden, toen hij hier weer was komen wonen, als man. En was dat niet prima gegaan? Was het niet heel eenvoudig geweest?

Tot Elaine.

‘Jedidiah.’

Hij kromp ineen. Bijna had hij zijn rechterhand uit zijn zak gehaald om een wapen te trekken dat hij niet langer bij zich had, maar hij wist zich nog net te beheersen. Dat gebaar, en het feit dat hij zo in zijn sombere gedachten verzonken was geweest dat iemand ongemerkt achter hem had kunnen opduiken, maakten hem nog eens duidelijk waarom hij geen wapen meer droeg.

Hij ontspande en wierp een blik over zijn schouder, op zijn grootmoeder. Honoria Skimmerhorn Rodgers was gehuld in nerts, discreet fonkelende diamanten in haar oor, haar sneeuw witte haar volmaakt gekapt. Ze zag eruit als een succesvolle dame van stand, op weg naar een lunch in haar favoriete club. Alleen stonden haar ogen, net zo helderblauw als de zijne, bezorgd.

‘Ik had gehoopt dat ik je had kunnen overhalen nog even te wachten,’ zei ze zacht, een hand op zijn arm leggend.

Automatisch verstrakte hij. De Skimmerhorns waren niet aanrakerig. ‘Er was geen reden nog langer te wachten.’

‘Maar wel een reden om dit te doen?’ Ze gebaarde naar de lege ruimte. ‘Een reden je huis helemaal leeg te halen, al je bezittingen weg te bergen?’

‘Niets in dit huis behoort mij toe.’

‘Wat een onzin.’ Vaag klonk nog in haar stem door dat ze ooit in Boston was geboren.

‘Bij gebrek aan beter?’ Hij draaide de kamer de rug toe om haar

aan te kijken. ‘Omdat ik toevallig nog leef? Nee, bedankt.’

Als ze zich niet zo’n zorgen om hem had gemaakt, zou dat botte antwoord hem een stevige berisping hebben opgeleverd. ‘Lieve jongen, van gebrek aan beter is absoluut geen sprake. Net zomin als van in gebreke blijven.’ Ze zag dat hij zich afsloot, een muur optrok, en als dat zou hebben geholpen, zou ze hem door elkaar hebben geschud. In plaats daarvan raakte ze zijn wang even aan. ‘Je hebt gewoon wat tijd nodig.’

Het gebaar maakte dat al zijn spieren zich spanden. Het kostte hem al zijn wilskracht zich niet met een ruk van die tedere vingers af te wenden. ‘Die neem ik dus zo.’

‘Door je ouderlijk huis de rug toe te keren?’

‘Ouderlijk huis?’ Zijn lach echode onaangenaam door de gang. ‘Dat suggereert een familieband. Die hebben we hier, of waar dan ook, nooit gehad.’

Het zachte medeleven in haar ogen maakte plaats voor een hardere uitdrukking. ‘Doen alsof het verleden niet bestaat, is net zo erg als erin blijven steken. Wat ben je nu aan het doen? Alles weggooien wat je hebt verdiend, wat je van jezelf hebt gemaakt? Misschien dat ik allesbehalve enthousiast was over je beroepskeuze, maar het was jouw keuze en die heeft bijzonder goed uitgepakt. Volgens mij heb jij de naam Skimmerhorn meer eer aangedaan met je bevordering tot hoofdinspecteur, dan al je voorouders met hun geld en sociale status.’

‘Ik ben niet bij de politie gegaan om reclame te maken voor die verdomde naam.’

‘Nee,’ zei ze kalm. ‘Dat heb je voor jezelf gedaan, in weerwil van de heftige tegenwerking van je familie, mijzelf inclusief.’ Ze liep een stukje bij hem vandaan. Ooit had ze hier zelf gewoond, lang geleden, als pas getrouwde vrouw. Een ongelukkige pas getrouwde vrouw. ‘Ik zag dat je je leven een andere wending gaf, en daarvoor kreeg ik ontzag. Omdat ik wist dat je dat enkel en alleen voor jezelf deed. Ik heb me vaak afgevraagd waar je de kracht daarvoor vandaan haalde.’

Zich weer naar hem omdraaiend, bekeek ze hem eens aandachtig, de zoon van haar zoon. Hij had het spectaculaire uiterlijk van de Skimmerhorns geërfd. Bronskleurig haar, verwaaid door de wind, omlijstte een mager gezicht, dat strak stond van de stress. Hoewel ze

zich zorgen maakte omdat hij was afgefallen, gaven die scherpe trekken hem wel een sterkere uitstraling. Ook zijn lange lijf en brede schouders getuigden van een kracht, die de romantisch mannelijke schoonheid van een gouden huid en een gevoelige mond, zowel tegenspraak als benadrukte. De ogen, opmerkelijk diepblauw van kleur, had hij van haar. Op dat moment stonden ze gekweld en opstandig, zoals ze dat ook zo vaak had gezien bij het verwarde jongetje dat ze zich nog zo goed herinnerde. Hij was echter geen jongetje meer, en ze was bang dat ze weinig kon doen om de mán te helpen.

‘Ik wil niet dat je je leven nogmaals helemaal omgooit, maar dan om de verkeerde redenen.’ Ze schudde haar hoofd, naar hem teruglopend voor hij iets had kunnen zeggen. ‘Ik had zo mijn bedenkingen toen jij hier na de dood van je ouders weer kwam wonen, maar ook dat was jouw keus. En het leek erop dat dat wederom de juiste was. Maar nu reageer je op een tragische gebeurtenis door je huis te verkopen en je carrière te vergooien?’

Even bleef het stil. ‘Ja.’

‘Je stelt me teleur, Jedidiah.’

Dat deed pijn. Die woorden gebruikte ze maar zelden, en ze kwamen dan ook veel harder aan dan alles wat zijn vader hem ooit naar zijn hoofd had geslingerd. ‘Ik stel liever u teleur, dan dat ik verantwoordelijk ben voor het leven van ook maar één enkele politieagent. Ik ben nu absoluut niet in staat leiding te geven.’ Hij keek naar zijn handen, kneepte ze even samen. ‘Dat zal ik misschien nooit meer zijn. En wat het huis betreft, dat had jaren geleden al verkocht moeten worden. Na het ongeluk. Dat zou ook zijn gebeurd als Elaine daarmee had ingestemd.’ Achter in zijn keel kwam iets omhoog. Schuldgevoel was zo bitter als gal. ‘Nu is zij er ook niet meer, en is de beslissing aan mij.’

‘Ja, die is aan jou,’ beaamde ze. ‘Maar het is de verkeerde.’

Woede kolkte door zijn bloed. Hij wilde iets slaan, met zijn vuisten op iemand inbeuken. Een gevoel dat hem maar al te vaak overviel. En daarom was hij ook niet langer hoofdinspecteur J.T. Skimmerhorn van het Philadelphia Police Department, maar een gewoon burger. ‘Begrijpt u het dan niet? Ik kan hier niet wonen. Ik kan hier niet slapen. Ik moet verdomme weg. Ik stik hier.’

‘Ga dan met mij mee naar huis. Voor de feestdagen. In ieder geval tot na Nieuwjaar. Geef jezelf nog iets meer tijd, voor je iets onherroepelijks doet.’ Haar stem was weer zacht toen ze zijn stijve handen in de hare nam. ‘Jedidiah, het is maanden geleden dat Elaine... dat Elaine om het leven is gekomen.’

‘Ik weet hoelang het geleden is.’ Ja, hij wist precies wanneer zijn zus was doodgegaan. Per slot van rekening had hij haar dood op zijn geweten. ‘Dank u voor de uitnodiging, maar ik heb al plannen. Ik ga zo een appartement bezichtigen. Aan South Street.’

‘Een appartement.’ Honoria slaakte een geërgerde zucht. ‘Dat is toch werkelijk nergens voor nodig, Jedidiah. Koop desnoods een ander huis, neem een lange vakantie, maar ga niet op een of ander ellendig kamertje zitten.’

Het verbaasde hem dat hij kon glimlachen. ‘De advertentie had het over rustige en aangename kamers, en een goede locatie. Zo ellendig klinkt dat niet. Grootmoeder...’ Hij gaf haar handen een kneepje. ‘Laat me nu maar.’

Nogmaals slaakte ze een zucht, wetend dat ze verslagen was. ‘Ik wil alleen maar het beste voor je.’

‘Zoals altijd.’ Hij onderdrukte een huivering, had het gevoel dat de muren op hem af kwamen. ‘Laten we hier weggaan.’

Een theater zonder publiek had zo zijn eigen speciale magie. De magie van mogelijkheden. De galmende stemmen van acteurs, de lichtcues, de kostuums, de nerveuze energie en de enorme ego's die van het podium tot aan de achterste, lege, rijen reiken.

Isadora Conroy zoog de magie van het theater in zich op, terwijl ze in de coulissen van het Liberty Theater stond te kijken naar een kostuumrepetitie van *A Christmas Carol*. Zoals altijd genoot ze van het drama, niet alleen van Dickens, maar ook van het drama van prikkelbare zenuwen, van artistieke belichting, van een goed gebrachte tekst. Per slot van rekening zat het theater haar in het bloed.

Zelfs terwijl ze stilstond, straalde ze iets energieks uit. Haar door glanzend goudbruin haar omlijste gezicht leek louter te bestaan uit een paar enorme, van opwinding glinsterende ogen. Diezelfde opwinding toverde een bos op haar wangen, en een glimlach om haar brede mond. Het was een gezicht met subtiele hoeken en vloeiende welvingen, gezond en mooi. De energie in haar kleine gespierde lichaam was bijna tastbaar.

Ze was een vrouw die belangstelling had voor alles om haar heen, die geloofde in illusies. Kijkend naar haar vader die met Marleys ketenen rammelde en de akeligste voorspellingen uitsprak tegen een van angst verlamde Scrooge, geloofde ze in geesten. En omdat ze daarin geloofde, was hij niet langer haar vader, maar de verdoemde gierigaard, voor eeuwig vastgeklonken aan de zware ketenen van zijn eigen hebzucht.

Toen werd Marley weer Quentin Conroy, een door de wol geverfde acteur, regisseur en theaterdier, die een subtiele verandering aanbracht in de positie van de spelers.

‘Dora.’ Achter Dora dook haar zus Ophelia op. ‘We lopen al twintig minuten achter op schema.’

‘We hebben geen schema,’ fluisterde Dora, goedkeurend knikkend omdat de verandering een verbetering was. ‘Ik heb nooit een schema als ik op reis ga om inkopen te doen. Wat is hij goed, hè, Lea?’

Hoewel Lea zich wél graag aan een schema hield, wierp ze toch een blik op het toneel om naar hun vader te kijken. ‘Ja. Al is het me een raadsel dat het hem niet gaat vervelen ieder jaar weer datzelfde stuk te doen.’

‘Traditie.’ Stralend keek Dora haar aan. ‘Daarop is het theater gegrondvest.’ Dat ze het podium zelf de rug had toegekeerd, deed niets af aan de liefde die ze daarvoor voelde, of aan de bewondering die ze koesterde voor de man die haar had geleerd hoe ze een tekst moest brengen. Ze had hem in honderden mannen zien veranderen op dat podium. Macbeth, handelsreiziger Willie Loman, Nathan Detroit uit *Guys and Dolls*. Of het stuk nu een triomf of een fiasco was, naar hem keek ze altijd graag.

‘Herinner je je pap en mam nog als Oberon en Titania in *A Midsummer Night’s Dream*?’

Lea rolde met haar ogen, maar ze glimlachte erbij. ‘Hoe zou ik dat ooit kunnen vergeten? Mam bleef weken in haar rol. De elfenkoningin was niet de makkelijkste om mee samen te leven. En als we nu niet snel gaan, komt de koningin ons nog haar hele waslijst voorhouden van alles wat twee vrouwen onderweg naar Virginia kan overkomen.’

Zich maar al te bewust van Lea’s stress en ongeduld, sloeg Dora een arm om haar schouders. ‘Ontspan, lieve schat, ik heb alles onder controle. Pap neemt zo pauze.’

Dat deed hij inderdaad. Toen de acteurs wegliepen, stapte zij het podium op. ‘Pap.’ Ze nam hem aandachtig van top tot teen in zich op. ‘Je was weer fantastisch.’

‘Dank je, lieverd.’ Hij tilde een arm op, zodat zijn haveloze doods-kleed wapperde. ‘Volgens mij is de grime een stuk beter dan vorig jaar.’

‘Zeker weten.’ De schmink en houtskool waren zelfs zo angstaanjagend realistisch, dat zijn knappe gezicht zo goed als vergaan leek.

‘Ijzingwekkend gewoon.’ Ze gaf hem een vluchtige kus op zijn mond, er wel voor zorgend geen vegen te maken. ‘Echt jammer dat we niet bij de première kunnen zijn.’

‘Niks aan te doen.’ Toch trok hij even een pruillip. Alhoewel hij een zoon had die de Conroy-traditie voortzette, waren zijn twee dochters daarvoor verloren gegaan, de een omdat ze was getrouwd, de ander omdat ze een winkel was begonnen. Zo nu en dan wist hij hen echter nog wel voor een rolletje te ronselen. ‘Mijn twee kleine meisjes gaan dus het avontuur tegemoet.’

‘Het is een inkoopreis, pap, geen Amazone-expeditie.’

‘Maar toch.’ Hij knipoogde en gaf Lea een kus. ‘Kijk uit voor slangen.’

‘O, Lea!’ Trixie Conroy, gehuld in een schitterend kostuum compleet met queue de Paris en hoed met veren, kwam het toneel op gesneld. De uitstekende akoestiek van het Liberty Theater maakte dat haar hese stem tot achter op het balkon te horen was. ‘John aan de telefoon, liefje. Hij wist niet meer of Missy vanavond om vijf uur scouting heeft of om zes uur pianoles.’

‘Ik heb een lijst achtergelaten,’ bromde Lea. ‘Hoe gaat hij het in vredesnaam drie dagen redden met de kinderen, als hij geen lijstje kan lezen?’

‘Zo’n lieve man,’ verklaarde Trixie, toen Lea zich weghaastte. ‘De volmaakte schoonzoon. Je rijdt toch wel voorzichtig, hè, Dora?’

‘Ja, mam.’

‘Natuurlijk doe je dat. Je bent altijd voorzichtig. En zul je geen lifters meenemen?’

‘Nog niet als ze erom sméken.’

‘Je stopt iedere twee uur om je ogen te laten rusten?’

‘Op de minuut af.’

Trixie, die nu eenmaal overal beren op de weg zag, beet op haar onderlip. ‘Het blijft een enorm eind naar Virginia. En het zou wel eens kunnen gaan sneeuwen.’

‘Ik heb sneeuwbanden.’ Om verder gepieker de kop in te drukken gaf Dora haar moeder een kus. ‘We hebben een telefoon in de auto, mam. Iedere keer dat we een nieuwe staat binnen rijden, zal ik me melden.’

‘Wat een leuk idee.’ Die gedachte vrolijkte Trixie weer helemaal op. ‘O, en Quentin, lieve schat, ik kom net bij de kassa vandaan.’ Ze maakte een diepe reverence voor haar man. ‘We zijn de hele week uitverkocht.’

‘Uiteraard.’ Quentin trok zijn vrouw weer omhoog en draaide sierlijk een rondje met haar, waarna hij haar over zijn arm achterover liet zakken. ‘Een Conroy verwacht niet anders dan uitverkochte zalen.’

‘Toitoitoi.’ Dora gaf haar moeder nog een laatste kus. ‘Jij ook,’ zei ze tegen Quentin. ‘En pap, vergeet die bezichtiging van het appartement straks niet.’

‘Ik vergeet nooit een afspraak. We gaan verder!’ riep hij toen. ‘Bon voyage, lieverd.’

Dora hoorde zijn ketenen rammelen, terwijl ze de coulissen in liep. Een beter afscheid had ze zich niet kunnen wensen.

In de ogen van Dora had een veilinghuis veel weg van een theater. Met een podium, rekwisieten en spelers. Jaren geleden had ze haar verbijsterde ouders al uitgelegd dat ze niet echt afscheid nam van het toneel. Dat ze zich alleen maar aan een andere vorm daarvan ging wijden. Als het op kopen en verkopen aankwam, maakte ze ook zeker dankbaar gebruik van haar acteursbloed.

Ze had reeds de tijd genomen het toneel voor de voorstelling van die dag eens goed te bestuderen. Het gebouw waarin Sherman Porter zijn rommelmarkten en veilingen hield, was van origine een slachthuis, en het tochtte er nog steeds als in een schuur. De koopwaar stond uitgestald op de ijskoude betonnen vloer, waarover vroeger koeien en varkens loeiend en krijsend hun toekomst als stoofvlees en karbonade tegemoet waren gegaan. Nu struinden er mensen rond, diep weggedoken in jassen en sjaals. Ze betastten glaswerk, mompelden wat bij schilderijen, en gaven commentaar op Chinese kasten en rijk bewerkte bedhoofdeinden. Erg sfeervol was het niet, maar ze had wel onder ongunstiger omstandigheden gespeeld. En alles draaide natuurlijk om de prijs.

Isadora Conroy was dol op onderhandelen. De woorden ‘te koop’ joegen onmiddellijk een tinteling door haar bloed. Ze had het altijd heerlijk gevonden dingen te kopen: het simpele ruilen van geld voor

voorwerpen schonk haar veel voldoening. Zoveel voldoening dat ze maar al te vaak haar geld had geruild voor voorwerpen die ze absoluut niet nodig had. Zo had die liefde voor onderhandelen ertoe geleid dat Dora haar eigen winkel had geopend, en verkopen was minstens zo leuk gebleken als kopen.

‘Lea, moet je kijken.’ Dora draaide zich om naar haar zus, een vergulde slagroomsput in de vorm van een avondschoentje omhooghoudend. ‘Fantastisch, toch?’

Ophelia Conroy Bradshaw keek, één honingkleurige wenkbrauw optrekkend. Ondanks de sprookjesachtige naam, was ze een nuchtere vrouw. ‘Dwaas, zul je bedoelen.’

‘Kom op, zet je gevoel voor esthetiek even opzij.’ Met een stralende glimlach op haar gezicht liet Dora een vingertop langs de welving van de schoen glijden. ‘Ook voor dwaze dingen is er in deze wereld een plekje.’

‘Dat weet ik. In jouw winkel.’

Dora grinnikte, niet in het minst beledigd. Hoewel ze de slagroomsput terugzette, had ze al besloten daarop te gaan bieden. Ze pakte een boekje en een pen, versierd met een woest gitaar spelende Elvis, en schreef het nummer op. ‘Ik ben echt blij dat je bent meegegaan, Lea. Jij houdt me met beide benen op de grond.’

‘Iemand moet het doen.’ Lea’s aandacht werd getrokken door een kleurrijke verzameling glas uit de crisistijd. Er stonden een paar amberkleurige stukken bij die een mooie aanvulling zouden zijn op haar eigen collectie. ‘Toch voel ik me schuldig, zo vlak voor kerst van huis. Dat ik John zo met de kinderen heb achtergelaten.’

‘Je wilde dolgraag even bij je kinderen weg,’ bracht Dora haar in herinnering, intussen aandachtig een kersenhouten toilettafel bekijkend.

‘Ik weet het. Vandaar ook dat schuldgevoel.’

‘Schuldgevoel is goed.’ Het ene uiteinde van haar rode sjaal over haar schouder gooiend, liet Dora zich op haar hurken zakken om de bewerkte koperen handvatten van de laden van de toilettafel van dichtbij te bestuderen. ‘Lieve schat, we zijn maar drie dagen weg geweest. We zijn al zo goed als op de terugweg. Vanavond ben je weer thuis, dan verpletter je je kinderen onder je moederliefde, verleidt je John, en is iedereen weer blij.’

Lea rolde met haar ogen, zwakjes glimlachend naar het stel dat naast hen stond. 'Jij weet het ook altijd zo lekker simpel te brengen.'

Met een tevreden grommend geluidje kwam Dora overeind, schudde haar haar uit haar gezicht, en knikte. 'Ik denk dat ik wel even genoeg heb gezien.'

Een blik op haar horloge deed haar beseffen dat thuis nu het doek opging voor de middagvoorstelling. Nu ja, dacht ze, je had showbusiness en showbusiness. Ze wreef nog net niet in haar handen bij het vooruitzicht dat de veiling zo zou beginnen. 'We kunnen maar beter een plaatsje gaan zoeken vóór... O, wacht even!' Haar bruine ogen lichtten op. 'Kijk nou toch.'

Terwijl Lea zich omdraaide, haastte Dora zich al op het schilderij af dat haar aandacht had getrokken. Groot was het niet, zo'n vijfenveertig bij zestig centimeter, en het had een simpele ebbenhouten lijst. Het doek was echter een en al kleur, vuurrode en hemelsblauwe streken en lijnen, een kwak citroengeel, een brutale veeg smaragdgroen. Wat Dora zag, waren energie en bezieling, minstens zo onweerstaanbaar als een speciale aanbieding.

Ze glimlachte naar de jongen die het schilderij tegen de muur zette. 'Zo staat hij op zijn kop.'

'Huh?' De jongen draaide zich om en kreeg een vuurrood hoofd. Hij was zeventien en de aanblik van een naar hem glimlachende Dora veranderde hem in één hormonenbrij. 'Eh... nee hoor, *ma'am*.' Zijn adamsappel wipte heftig op en neer, terwijl hij het doek omdraaide, om Dora het haakje aan de achterkant te laten zien.

'Hm.' Als het van haar was – en dat zou het aan het eind van de middag zijn – zou ze dat wel corrigeren.

'Deze, eh... partij is net binnengekomen.'

'O ja?' Ze deed een stap dichterbij. 'Er zitten leuke dingen bij,' zei ze, een beeld van een droevig kijkende, liggende basset oppakkend. Het was zwaarder dan ze had verwacht. Ze tuitte haar lippen, en bekeek het eens van alle kanten. Geen merkteken van de maker of datering, constateerde ze, maar zonder meer uitstekend vakmanschap.

'Dwaas genoeg voor je?' vroeg Lea.

'Precies goed. Zou het geweldig doen als deurstopper.' Nadat Dora de hond had teruggezet, wilde ze een beeldje pakken van een man en

een vrouw in negentiende-eeuwse kledij, bevroren in een zwierige wals. Haar hand sloot zich echter om een paar dikke, ruwe vingers. 'Sorry.' Toen ze opkeek, zag ze een oudere man met een vlekkerig gezicht, die een stram buiginkje voor haar maakte.

'Mooi, hè?' zei hij. 'Mijn vrouw had er precies zo een. Heeft een stoeipartij met de kinderen niet overleefd.' Hij grijnsde, een rij tanden ontblotend die te wit en te recht waren om puur natuur te kunnen zijn. Hij droeg een rode vlinderdas en rook naar pepermunt.

Dora glimlachte terug. 'Bent u verzamelaar?'

'Zo zou je het kunnen noemen.' Hij zette het beeldje weer neer, en liet zijn oude, schrandere ogen over de rest van de uitgestalde spullen glijden, taxerend, rangschikkend, verwerpend. 'Ik ben Tom Ashworth. Ik heb een winkel hier in Front Royal.' Hij haalde een visitekaartje uit zijn borstzakje en gaf het aan Dora. 'Ik had op een gegeven moment zo veel spullen dat de keus was óf een winkel openen óf een groter huis kopen.'

'Ik begrijp wat u bedoelt. Ik ben Dora Conroy.' Ze stak een hand naar hem uit, die hij even met zijn jichtige vingers omsloot. 'Ik heb een winkel in Philadelphia.'

'Dacht al dat u beroeps was.' Hij gaf haar een opgewekte knipoog. 'U was me al opgevallen. Ik heb u nooit eerder op een van Porters veilingen gezien.'

'Nee, het was me tot nu toe niet gelukt hierheen te komen. Deze reis was ook min of meer een opwelling. Ik heb mijn zus meegesleept. Lea, Tom Ashworth.'

'Leuk met u kennis te maken.'

'Het genoegen is geheel aan mijn kant.' Ashworth gaf Lea's koude hand een klopje. 'Het wil hier nooit echt warm worden in deze tijd van het jaar. Porter denkt vast dat de temperatuur bij het bieden vanzelf omhooggaat.'

'Ik hoop het.' Lea had het gevoel dat haar tenen in haar suède laarzen bevroren waren. 'Zit u al lang in het vak, Mr. Ashworth?'

'Bijna veertig jaar. Mijn vrouw is ooit begonnen met het haken van onderzetters en sjaals, en meer van die dingen, en die verkocht ze dan. Met nog wat prullaria erbij, vanuit de garage.' Hij haalde een maiskolfpip uit zijn zak en klemde die tussen zijn tanden. 'Op het

laatst konden we de spullen thuis niet meer aan, en hebben we een winkel in de stad gehuurd. Daar werkten we samen, tot ze overleed. Nu staat er een kleinzoon bij me in de zaak. Die heeft nogal wilde ideeën, maar het is een goeie jongen.'

'Er gaat niets boven een familiebedrijf,' zei Dora. 'Lea werkt sinds kort parttime in de winkel.'

'Joost mag weten waarom.' Lea propte haar koude handen in de zakken van haar jas. 'Ik weet helemaal niets van antiek en curiosa.'

'Het enige wat je hoeft te doen, is erachter zien te komen wat mensen willen.' Ashworth liet met een snel gebaar een lucifer ontbranden. 'En hoeveel ze ervoor willen betalen,' voegde hij eraan toe, aan zijn pijp trekkend tot deze een teken van leven gaf.

'Precies.' Verrukt stak Dora haar arm door de zijne. 'Volgens mij begint het. Zullen we een stoel zoeken?'

Ashworth bood Lea zijn andere arm, en bracht de dames parmantig naar een paar stoelen op een van de voorste rijen.

Dora pakte haar notitieboekje en bereidde zich voor op het spelen van haar favoriete rol.

Erg hoog werd er niet geboden, wel vol vuur. Luide stemmen echoden tegen het hoge plafond bij ieder stuk dat werd aangeboden. Het was echter het gemompel onder het publiek dat Dora's bloed sneller deed stromen. Er waren hier verschillende goede koopjes te halen, en ze was vastbesloten daarvan haar deel te krijgen.

Ze overbood een magere, haveloos uitziende vrouw met een zuinig mondje voor de kersenhouten toilettafel, wist de partij met de schoen annex slagroomsput voor een appel en een ei binnen te halen, en voerde een levendige strijd met Ashworth om een stel kristallen zoutvaatjes.

'Ik geef me gewonnen,' zei hij, toen Dora nogmaals over zijn bod heen ging. 'In het noorden kun je ze waarschijnlijk ook voor een hogere prijs verkopen.'

'Ik heb een klant die ze verzamelt.' En die er het dubbele van de aankoopprijs voor zou betalen, dacht ze.

'O ja?' Ashworth boog zich naar Dora toe, terwijl het bieden op het volgende stuk begon. 'Ik heb een set van zes in mijn winkel staan. Kobalt en zilver.'

‘Echt?’

‘Als jullie nog tijd hebben, moeten jullie hierna anders maar even langskomen om te kijken.’

‘Misschien doe ik dat wel, ja. Lea, nu komt dat glaswerk. Daar moet jij op bieden.’

‘Ik?’ Ontzet staarde Lea haar zus aan.

‘Jij, ja. Doe eens gek.’ Grijnzend boog Dora zich naar Ashworth. ‘Let op.’

Zoals Dora al had verwacht, begon Lea met aarzelende pogingen, die de veilingmeester amper bereikten. Toen schoof ze echter naar het puntje van haar stoel, een glazige blik in haar ogen.

Tegen de tijd dat haar bod werd geaccepteerd, klonk ze zo luid en duidelijk, als een sergeant die zijn rekruten aan het drillen was.

‘Is ze niet fantastisch?’ Trots sloeg Dora een arm om Lea’s schouders. ‘Ze was altijd al een snelle leerling. Dat Conroy-bloed, hè?’

‘Ik heb het allemaal gekocht.’ Lea legde een hand op haar snel kloppende hart. ‘Allemachtig, ik heb het allemaal gekocht. Waarom heb je me niet tegengehouden?’

‘Je vond het veel te leuk.’

‘Maar... Maar...’ Naarmate de adrenaline in haar lijf afnam, zakte Lea verder weg in haar stoel. ‘Dat was wel een paar honderd dollar. Een paar honderd.’

‘En heel goed besteed. Let op, daar komt het.’ Bij het zien van het abstracte schilderij, wreef Dora even haar handen over elkaar. ‘Voor mij,’ mompelde ze.

Rond een uur of drie zette Dora nog zes zoutstrooiers bij alle andere schatten in haar busje. De behoorlijk aangetrokken wind deed haar wangen pijnlijk tintelen en blies geniepig langs de kraag van haar jas naar binnen.

‘Het ruikt alsof we sneeuw krijgen,’ zei Ashworth. Hij stond op de stoep voor zijn winkel, zijn pijp in zijn hand. ‘Jullie kunnen onderweg nog wel wat tegenkomen.’

‘Ik hoop het.’ Ze streek het haar uit haar gezicht, en keek hem glimlachend aan. ‘Wat is kerst zonder sneeuw? Ik vond het heel leuk dat ik u ben tegengekomen, Mr. Ashworth.’ Ze stak hem haar hand

toe. 'Als u ooit in Philadelphia bent, verwacht ik wel dat u langskomt.'

'Reken maar.' Hij klopte op de zak waarin hij haar visitekaartje had gestopt. 'Passen jullie goed op, dames? Rij voorzichtig.'

'Dat zullen we doen. Fijne kerst vast.'

'Jullie ook,' zei Ashworth, terwijl Dora instapte.

Nadat ze nog een laatste keer naar hem had gezwaaid, startte ze het busje en reed weg. Haar blik ging naar de achteruitkijkspiegel, en ze glimlachte toen ze Ashworth op de stoep zag staan, zijn pijp tussen zijn tanden, zijn hand geheven in een afscheidsgroet. 'Wat een lieverd. Blij dat hij dat beeldje heeft gekregen.'

Lea huiverde, ongeduldig wachtend tot het wat behaaglijker zou worden in het busje. 'Ik hoop dat hij je niet heeft afgezet met die zoutvaatjes.'

'Hm. Hij heeft winst gemaakt, ik zal ook weer winst maken en Mrs. O'Malley kan haar verzameling uitbreiden. Iedereen krijgt wat hij wil.'

'Vast. Ik kan er nog steeds niet over uit dat je dat lelijke schilderij hebt gekocht. Dat raak je nooit meer kwijt.'

'O, uiteindelijk wel, hoor.'

'Gelukkig heb je er maar vijftig dollar voor betaald.'

'Tweënvijftig vijfenzeventig,' verbeterde Dora.

'Tuurlijk.' Zich omdraaiend in haar stoel keek Lea eens naar de dozen achter in de bestelbus. 'Je weet uiteraard dat je geen ruimte hebt voor al deze zooi?'

'Ik maak ruimte. Is die carrousel niets voor Missy?'

Lea probeerde zich een beeld te vormen van dat bovenmaatse stuk mechanisch speelgoed in haar dochters wit-met-rose slaapkamer en huiverde. 'Alseblijft niet.'

'Oké.' Dora haalde haar schouders op. Als ze die carrousel had schoongemaakt, zou ze hem misschien wel een tijdje in haar eigen woonkamer laten draaien. 'Toch denk ik dat zij het wel leuk zou vinden. Moet je John niet laten weten dat we op de terugweg zijn?'

'Dat heeft geen haast.' Met een zucht leunde Lea achterover. 'Morgen om deze tijd sta ik deeg te rollen en koekjes te bakken.'

'Eigen schuld,' vond Dora. 'Jij moest zo nodig trouwen, kinderen

krijgen, een huis kopen. Waar moeten we anders het familiekerstdiner houden?’

‘Ik zou het ook allemaal niet zo erg vinden, als mama er niet op stond me te helpen. Zeg nou zelf, wanneer heeft zij ooit een fatsoenlijk maal bereid?’

‘Nooit, voor zover ik me kan herinneren.’

‘En toch loopt ze me iedere kerst weer voor de voeten in mijn keuken, zwaaiend met een of ander recept voor alfalfa met kastanjedressing.’

‘Dat was erg, ja,’ herinnerde Dora zich. ‘Maar niet zo erg als haar kerrieaardappels en stoofpotje van maïs en limabonen.’

‘Breek me de bek niet open. En aan papa hebben we ook niks. Die loopt alleen maar rond met zijn kerstmuts op en zit al voor het middaguur aan de eierpunch.’

‘Misschien kan Will hem daar een beetje van afhouden. Komt hij eigenlijk alleen, of met een van zijn stoeipoezen?’ vroeg Dora, doelend op de eindeloze rij bloedmooie vriendinnetjes van haar broer.

‘Alleen, voor zover ik weet. Kijk je een beetje uit voor die vrachtwagen?’

‘Ja, hoor.’ Dora gaf gas en haalde de enorme truck in, op het nippertje weer invoegend. ‘Wanneer komt Will?’

‘Hij neemt een late trein uit New York, op kerstavond.’

‘Laat genoeg om een grootse entree te maken,’ voorspelde Dora. ‘Hoor eens, als hij je erg irriteert, kan ik altijd... O, shit!’

‘Wat is er?’ Lea deed haar ogen weer open.

‘Ik bedacht net dat die nieuwe huurder die papa heeft aangenomen vandaag in het appartement aan de andere kant van de gang trekt.’

‘En?’

‘Ik hoop dat papa aan de sleuteloverdracht denkt. Ik was heel blij dat hij die bezichtigingen deed, als ik niet uit de winkel weg kon, maar je weet hoe afwezig hij is als hij midden in een productie zit.’

‘Ik weet maar al te goed hoe hij is. Daarom begrijp ik ook niet dat je de gesprekken met je potentiële huurders aan hem hebt overgelaten.’

‘Ik had geen tijd,’ bromde Dora, intussen bedenkend of ze haar

vader tussen twee voorstellingen zou kunnen bellen. 'Bovendien wilde hij het zelf graag.'

'Als je dan maar niet raar opkijkt als er een psychopaat tegenover je komt wonen, of een vrouw met drie kinderen en een reeks getatoeëerde vriendjes.'

Dora's lippen krulden. 'Ik heb uitdrukkelijk tegen papa gezegd: geen psychopaten en geen tatoeages. Ik hoop eigenlijk dat het iemand is die lekker kan koken en die graag een wit voetje wil halen bij de huisbaas door haar regelmatig iets lekkers te brengen. Over eten gesproken, heb je honger?'

'Ja, nog één maaltijd waarbij ik alleen het eten op mijn eigen bord hoeft te snijden zou wel fijn zijn.'

Abrupt dook Dora naar de afrit, een Chevrolet afrijdend zonder aandacht te schenken aan het boze getoeter. Met een glimlach op haar gezicht zat ze zich al te verheugen op het uitpakken van haar nieuwe bezittingen. Het eerste wat ze zou doen, beloofde ze zichzelf, was de perfecte plek zoeken voor het schilderij.

Hoog in de glinsterende toren van een zilverkleurig gebouw dat uitzicht bood op de overvolle straten van Los Angeles, genoot Edmund Finley van zijn wekelijkse manicure. Aan de muur tegenover zijn rozenhouten bureau bood een tiental televisieschermen even zo veel verschillende beelden: het CNN-nieuws, nog een andere nieuwszender, een teleshoppingkanaal, het flitste allemaal zonder geluid voorbij. Andere schermen lieten zien wat zijn werknemers op dat ogenblik deden.

Afgezien van de momenten dat hij verkoos mee te luisteren, waren de enige geluiden in zijn enorme kantoor de klanken van een opera van Mozart, en het regelmatige geluid van de nagelvijl van de manicure.

Finley hield van kijken. Hij had gekozen voor de bovenste verdieping van dit gebouw, zodat hij vanuit zijn kantoor over de stad kon uitkijken. Het gaf hem een gevoel van macht, van almacht zelfs, en vaak stond hij wel een uur voor het grote raam achter zijn bureau naar het komen en gaan van volslagen vreemden ver onder hem te kijken.